

KENYERET VAGY IGÉT?

Egy régi ismerőssel beszélgettem, pontosabban keveredtem vitába a keresztyénség mibenlétéről. Ő már harmadik „házasságát” viseli, nem jár semmilyen gyülekezetbe, de egy olyan alapítványban van benne, amely jelentős összegeket áldoz a világ éhezőinek megsegítésére.

Szerinte a keresztyénség, a Jézus-követés nem elmélet és imádság-istentisztelet dolga, hanem gyakorlati segítség a rászorultakon. Az éhhalállal küszködőnek hiába beszélsz Istenről, Jézus váltságahaláláról – mondja ő – mert nem erre van szüksége. Aki tehetné a jót, s nem teszi – bűne az annak, idézte a jakabi Igéket. Hivatkozásában még felhozta a kenyérszaporítás esetét is, amikor Jézus – úgymond – tanítványait szólította fel az éhezők megetetésére.

Nézzük meg, miről is szól pontosan ez az evangéliumi történet, s valóban az-e a tanulsága, üzenete, amit ismerősöm hangoztatott!?

Mindhárom evangélista, az ún. szinoptikusok, hozza az ötezer férfi megvendéglésének leírását, s valóban mindháromnál így szerepel Jézus utasítása, felszólítása: **„...adatok nekik ti enni..”** Régi, megszívlelendő jótanács a bibliaolvasás és az abból való tanulság levonására vonatkozóan, hogy **ne a szövegkörnyezetből kiszakítva** tegyünk ezt az értelmezést. Ebben az esetben, láthatóan Jézus hírére jön a sokaság. Egyrészt kíváncsiak a személyére, szavaira, – másrészt hozzák betegeiket a már megtapasztalt, és most is remélt gyógyítások „begyűjtésére”. Jézus szálnalmat érez irántuk, s tanításán túl gyógyítást is „közreadja”. A tanítványoknak jut eszébe az eltöltött sok-sok óra, és hogy nyilván korgó gyomrú a tömeg. Ezért javasolják a hazaküldésüket. Erre mondja Jézus: **„Nem szükséges elmenniük. Adjatok nekik ti enniük.”** (Mt 14,16).

Figyeljük meg! Nem folyamatosan az éhhalállal küszködőkről volt szó, hanem átlagosan, normális körülmények közt élőkéről, akik valamilyen, számukra fontosabb dolog miatt, mint az étkezés – egyszer csak üres gyomrúakká lettek.

Jézus felszólítása a tanítványok felé sem azt jelzi, hogy a gyakorlati keresztyénséget kell íme kivitelezni, azaz szíveskedjenek adakozni, éhséget-nyomort megszüntetni, hiszen messze nem rendelkezett annyival a tanítványi kör, ami az ötezer férfinak csak egy falatnyi kenyeret is képes lett volna biztosítani. Sokkal inkább arra kívánta az Úr ráébreszteni a vele lévőket, hogy a szolidaritás, a szeretetből való adakozás sem testies, világi tehetség dolga. Sokkal inkább az Atyától való indítottság, a Neki hálát adó önzetlenségé, amiben nem a mennyiség, a nagyságrend a mérvadó, mert Isten képes a megszaporításra.

Számomra a történet „utóélete” is azt bizonyítja, hogy elsősorban a szellemiekkel kell törődni, a Jó Hírt, Isten kegyelmét kell meghirdetni – nem feledve persze, hogy azokban a jó tettekben kell járni, amiket az Atya előre elkészített (vö. Ef 2,10). Az „utóélet” szerint újra jön a tömeg Jézushoz, de Ő – aki tudja, mi lakik az emberben – szemrehányóan mondja: **„Azért jöttetek, mert ettetek a kenyerekből”** (Jn 6,26). Vagyis elmarasztalja őket az Emberfia, amiért nem a bűnük terhe, az Istennel való rendbejövétel lehetősége hozza őket Hozzá, hanem mert **„ingyen szeretnének jóllakni.”**

Számomra a levonandó tanulság egyértelmű: a szellemi szükséglet, Isten Országának hirdetése megelőzi a testi szükségleteket. Egyébként sem valószínű, hogy egy hindu, vagy mohamedán vallásúhoz, aki az éhhalál szélén áll „belépőjegyül” szolgálhat az adomány, a testi táplálás ahhoz, hogy nyitott legyen a keresztyének Istene felé... Ha jóllakottan hal meg valaki, anélkül, hogy Jézust Megváltójának fogadja el – ugyan mit változ-

tat üdvössége vagy kárhozata szempontjából?

Egyébként is, ha ismerősömnnek lenne igaza, vagyis az Istennek tetsző életből egyenesen és törvényszerűen fakadna az anyagi áldás, átlagon felüli jólét, akkor mit kezdünk Jézus, az apostolok és az őskeresztyének (akik közt nem kevesen voltak és maradtak rabszolgák) földi sorsának szegényességével..?

2008.08.10.

Mihálovics Zoltán